

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 984/2025
04.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог ЈП КП „Лазаревац“, са седиштем у Лазаревцу, чији је пуномоћник Душан Марковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3236/24 од 13.11.2024. године, у седници одржаној 04.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3236/24 од 13.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3236/24 од 13.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 427/20 од 05.06.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора тужиоцу исплати појединачно назначене износе са законском затезном каматом од месечне доспелости почевши од јануара 2018. године, закључно са јулом 2020. године, док је преко тако досуђеног износа а до тражених појединачно означених износа са припадајућом каматом тужбени захтев одбијен. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове регреса за коришћење годишњег одмора од јула 2017. године закључно са октобром 2019. године у појединачно назначеним месечним износима са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован вишак тужбеног захтева да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове регреса за коришћење годишњег одмора од досуђених износа за јануар 2018. године до јула 2020. године до тражених појединачно назначених износа. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати 112.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3236/24 од 13.11.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, потврђена првостепена пресуда у ставу

другом и трећем изреке и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име мање исплаћене накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за наведени период. Побијана одлука у делу којим је одбијен тужбени захтев заснована је на утврђеном чињеничном стању да је тужиоцу накнада трошкова регреса за коришћење годишњег одмора у утуженом периоду обрачуната и исплаћивана на основу Колективног уговора туженог, односно да фиксни додатак (који улази у структуру зараде) садржи и топли оброк и регрес. Према оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења, с обзиром на то да је одлука о тужбеном захтеву заснована на примени одговарајућих одредби материјалног права и у складу са праксом овога суда у сличној чињенично правној ситуацији. Осим тога, ревизијом се оспорава налаз судског вештака економско-финансијске струке, на чијем мишљењу је заснована побијана одлука, чиме се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцена изведених доказа, а што нису разлози за изјављивање ревизије у смислу члана 407. став 2. ЗПП. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 20.08.2020. године, а вредност предмета спора побијаног дела је испод 40.000 евра у динарској противвредност.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**